

Pui-de-Om e norocos – locuiește-n peșteră.
Tata-i curajos. Iar mama
la pictură-i meșteră.

A pictat tigrul cu colți,
hiena, un iepuraș,
mamutul lânos și ursul, brun la blană, uriaș.

Pui-de-Om e singurel. Nimeni nu vrea să se joace.
Tata-i ocupat cu lupta. Mama zice: — Dă-ne pace!

Totul e plictisitor...
Apoi nu mai e, deodată.
O pensulă-n colț găsește și vopsea, într-o găleată.

Face pete pe hienă!

Trage dungi pe iepuraș!

Pe tigrul pictează stele!

Șerpi, pe ursul uriaș!

Ce distracție – să faci
linii frânte pe mamut...

Mama, tata-s furioși.

Zic: — Ia uite ce-ai făcut!

Mama șterge tot cu apă și scrâșnește din măsele.

Nu mai sunt nici șerpi, nici pete!

Nu mai sunt nici dungi, nici stele!

Tata-l ceartă dând din deget:

— Fii cuminte, copilaș!

Că de nu, te ia mamutu'! Te dă la ursu' uriaș!

— Uite-o peșteră în munte! Cine-și are-n ea sălaș?
Sper că nu e... Ah, de n-ar fi... ursul brun și uriaș!

Mamutul pe-ai lui îi scoală,
spunând: — Uite ce-a făcut!

Și suflând tare din trompe, se zbenguie, tropotesc,
intră-n apă și fac valuri, se dau tumba, se stropesc.

Pui-de-Om e fericit. Doarme dus la el în pat
și visează la un tigru în roșu și roz vărgat,
o hienă verde-iarbă, un iepure *bleu ciel*,
un mamut galben ca luna... și-un urs brun mai mititel.

